Norman Károly

Darázsfészek

XXIX. Identitásproblémák

Pár csöndes perc után Wasp hirtelen felpattant: – Mielőtt visszafele jönnek, tűnök a saroknál. Ott van kocsim sok között, nagy, új házaknál, ne lássák az olyanok, mint mister Bácsi – Wasp hangosan felnevetett. – Majd mobilon.

Húsz perc múlva haladt át, visszafelé, az ablak látómezejében a négy fekete ruhástól közrefogott Ursanti. Bentről is láthatóan alaposan összeverve, épp, mintha hegymászás közben elszakadt volna a kötele, és alágurult volna egy sziklás lejtőn.

– Az ott Ursanti, utánam szaglászik. Etológus.

Sanyi bácsi szeme megvillant: – Etológus a fenét. Valamilyen magasan képzett ügynök. Éppenséggel a tudományban is bevetnek... Láttam már, Vespay után osont nemrég, az én oldalamon, aznap, amikor a fagy ellen elzártam a kertben. Holló hollónak épp kivájja a szemét. Profik. Életben hagyják.

– Ezt miből lehet tudni? – kérdezte Kósza.

– Utánunk jött a magaslestől, összefutott és megütközött velük, lehetett egy ajánlata, hogy élni hagyják. Alkalmilag a mi darázsfészkünk. Mióta megismertem, azóta én vagyok a célpontja. Egyszerűen nem értem. Nem vagyok paranoid, de...

– De miből – kezdte megint Kósza.

– Majd egyszer tartok magának egy kiképzést, hogy kell valakit úgy összeverni, mintha baleset lett volna – Sanyi bácsiban némi türelmetlenség ébredezett Kósza iránt.

– Na csak, mert tényleg mindegyikünkről tudhat már, legalább látásból, kivéve Wasp urat.

***

Ursanti nem volt könnyűsúlyú alkat, de a lábai centikkel a talaj fölött suhantak. Szótlanul vitték be, a vállalati székházba a vállánál, felkarjánál, nyakánál fogva. Felmentek a harmadikra, egy nagy terembe, lenyomták egy székbe, szemben a kiterített hullával. Robusztus feketeruhás állt meg vele szemben. Percekig senki sem szólalt meg. Ursantinak jó idegei voltak, de nagyjából nyilvánvaló volt, hogy itt a vége. Miért szórakoznak vele? Mit akarnak még tőle? Rohamosan fogyott a lelki erőtartaléka: – Nicht...

– Ja. Der Nichts – azzal akkora ütést kapott, hogy másodpercekre elvesztette az eszméletét.

– Ő támadt meg

– Lám csak. Tud ez beszélni. Belekötöttek az estében. Az úgy kezdődött, hogy Pistike visszarúgott.

– Na, nyugalom – lépett elő a félhomályból valaki – Tudja, mi egyrészt nem a szeretésre megyünk, másrészt fölöslegesen nem kockáztatunk.

– De...

– Maga találkozott velünk. Rosszkor volt rossz helyen. El nem tűnhet, mert ez esetleg nemkívánatos kíváncsiságot kelt. Persze a nyers természeti erők, ugye. Talán ez volna a legegyszerűbb. Csakhogy van veszteségünk, amellett megbecsüljük a szakértelmet és a teljesítményt. Mit tud ehhez hozzátenni?

Ursanti vadul gondolkozott. Eddig nem ölték meg, holott az ő világában ez lett volna a természetes. Kivéve, ha valamit fel tud ajánlani. Már nincsen a Szolgálat, nem tartozik senki alá. Miféle szakértelem. Független szakember, akár komolyan is veheti a fedőfoglalkozását.

– Én etológus vagyok. Emlősállatokkal foglalkozok.

– Ó, igen? Na ne hülyéskedjen, mert úgy marad. Hol szolgált?

– Mi köze... – megkapta a második pofont, szikrát hányt a szeme.

– Gyorsan, mert sürget az idő. Jönnek a kamionok. Mindent, de semmi fölöslegeset. Végül is szarunk rá, hol szolgált. Most szolgál?

– Nem. Tényleg etológus...

– Aha, hírszerző. Állásban van?

– Nem, freelance...

– Ismerősei?

– A szakterület. Állat-élettan.

– Barátai? Család?

– Sem, sem. Nem vagyok barátkozó természet.

– Eddig rendben. Lakás?

– Van. Itt a névjegyem.

A kigyúrt hústorony eltűnt valahol, percekre süket csönd támadt. Aztán visszatért.

– Kinek fog rólunk beszélni?

– Pontosan tudja. Amúgy azt sem tudom, kik maguk.

– Mondja, hogy nemzetközi brigád. Vette észre, hogy már a maga nyelvén társalgunk. Máris többet tudunk magáról, mint gondolja. Tudjuk értékelni az erőforrásokat. Azért persze a bizalmunkat meg is kell szolgálni. Vagyon?

– Ezt komolyan kérdezi? Mit tud maga erről az országról? Nekem nem maradt más, csak a tudományoskodás. Az itt nem üzlet.

– Maga meg nem is ért hozzá igazán. Más szakma.

– Nekem az volt a munkám, hogy tudjam, ha valaki ezen a szakterületen ért valamihez, jut valamire. Ne maradjon az ő titka. Nem vagyok nagy tudós, de sokat kitudtam, sok személyes adattal, amik már nem kellenek senkinek, pedig volna egy-s-más...

– Aha. Felajánlja a képzettségeit, a fizikai állapotát, a lakását, meg amit megtudott valami biológiai vagy orvosi dolgokról. Ez utóbbit a hajára is kenheti. Még ha nukleáris mérnök volna.

– Persze, külföldieket csak úgy beengednek afféle vidékre. Még Amerikában sem. De másutt is lehetnek a tudományosságban patronok.

– Na, bökje ki. Mit ajánl?

– Nem tudom pontosan. Félúton vagyok. Izgalmasnak látszik. Lódarazsakkal ölni.

– Mi van!?

– Egy külső kerületben lódarazsak kivégeztek egy sorozat-kéjgyilkost. Erről a rendőrség kért egy szakértői véleményt, de én nem vállaltam, mert más területtel álcáztam magam, amíg még volt miért. Tudom, ki kapta. Nyomon vagyok.

– Mégegyszer. Mi a nyavalya van?

– Maguk nem etológusok. Nem tudják, hogy az élvonal mikben gondolkodik. Van egy irány. Delfinek, kutyák, menyétek, patkányok. Idomítani. Finom munkákhoz. Kábítószer, robbanószer, radioaktivitás, épület felderítése. Likvidálás. Eddig nem vetődött fel, de lehet, hogy rovarokkal is megy.

– Mi kémkedjünk és szabotáljunk idomított lódarazsakkal?!

– Dehogy, én sem akarok. Ma már biztosan nem. De ha valaki valamit tud erről, és azt mi is tudjuk, lehet üzletelni.

– Ó, hogyne. Vannak olyan hülyék, akik ilyesmiért pénzt adnak. Főleg katonai körökben. Az oroszoknál van egy intézet, amelyik nemzetbiztonsági telepátiával foglalkozik. A cejloniaknál van gazdasági célú csillagjóslás. Magának az agyára ment a biológia?

– De én meg tudom mutatni... – Ursanti kétségbeesve próbálta valami valóságossal megtölteni a bizonytalan elképzeléseit, amelyekhez képest ez a szkepszis maga a földhözragadtság. Vespay is kiszállt a Virághegyre, ő meg ment utána. Valamit ott láthatott a nyálas etológus. Elmennének oda, hátha. Egyedül kevés lehet ehhez, Vespay körül is vannak mások. Jó, majd osztoznak. Alighanem tényleg elborult az évtizedes tudóskodásban. A tudós az, aki olyasmiben hisz minden kétséget kizárva, amit az egész világon senki más nem vesz komolyan, csak amikor a dolog tényleg

fölrobban. Ki a fene gondolta, egy könyökvédős szabadalmi hivatalnok magánpasszió gyanánt ír egy cikket, hogy aszongya mozgó testek elektrodinamikája. Ez volt neki a fontos. Nincs az a pikkelyes bőrű halaskofa, aki erre a fejét felkapja. Bezzeg az atombombára igen.

– Mit tud megmutatni??

– Én kimentem... Ki kell menni... – Ursanti fizikai és lelki teherbíróképessége a vége felé közeledett.

– Hova kell kimenni?

– Virághegynek hívják... Tudom, hol van.

– Persze, sietve kirándulunk az éjszakában Virághegyre, darazsakat keresni – Ursanti megkapta a harmadik pofont, a padlón, a saját kabátjára fektetve tért magához a sötét éjszakában.

Meg sem mert mozdulni, sejlett körülötte két fekete alak. Amikor észerevették, hogy fönt van, keményen talpra rántották a csuklójánál, kint szó nélkül a mosdóba lökték. Dolga végeztével visszavitték a terembe, megvirradt, telt-múlt a nap.

– Na, menjünk kirándulni – lépett be a tegnapi óriás, másodmagával. – Mutassa be, miről regélt.

Ursanti finom érzékei jelezték, hogy az épület akusztikája megváltozott. „Mi az, kiürítették a házat?" – villant át az agyán. A két őrzője csuklón ragadta, bepasszírozta egy nagy, fekete ablakú autóba, belülről hibátlan volt a kilátás.

Kicsavart kézzel tolták végig a Virághegy-utcán, mögöttük a két óriás. El az utolsó kis ház mellett, azután cserjés, majd egy sittel és más építési hulladékok halmaival teli fennsík; a járhatatlan szakadéknál megfordultak.

– Maga szerint hiába jöttünk ide?

– Én még nem tudom...

– Dehogy jöttünk hiába. Egészséges dolog a sport – mondta a magasabbik hústorony, azzal tíz perc alatt, módszeresen, olyanná verték Ursantit, amilyennek aztán Szilvia ablakából látszott. Sanyi bácsi értékelésében ez megfelelt egy hegyoldalon való legurulás hatásának; semmi komoly, de fenyegetően fájdalmas és látványos, viszont simán kimagyarázható tettesek nélkül is. Ha valakit ki akarnának végezni, abba ésszerű bűnözőkörökben nem fektetnek ennyi finom szakértelmet és munkát. Ép testben ép lélek; puhára vert testben puhára vert lélek. Szimpla igazságok. Ursanti azonban nem volt egyszerű lélek, és nem volt kezdő sem, teljesen tiszta volt előtte a képlet. És komolyabb dolgokat is el tudott tifkolni a világ elől, mint a benne szárba szökkent, fullasztó bosszúvágyat. Majd ő tényleg kinyomozza, és ezek morzsát sem kapnak belőle, de ez a legkevesebb,

amit bánni fognak. Ja, hogy megölt valakit? Nem az első, és nem is az utolsó. Va bene, újra a szakmájánál van, még ha nem is teljesen önként, ezeknek nincs semmi veszteségük. Lavorare, sempre lavorare!

XXX. Múltidéző

Valószínűtlenül tökéletes megfigyelő álláspontot talált Wasp. Gond nélkül behajtott a belvárosba Szilvia vázlatos útmutatása nyomán, a tízéves, sötétzöld Mini Cooper kupéjával. Korábban, ha külföldön működött, bérelt kocsival járt. Nem volna feltűnő a mozgékony, kis autó, csakhogy jobbkormányos. Ma már a Szolgálat szerint mindegy. Ebben az országban ahány kocsitulajdonos, annyiféle korú, állapotú, márkájú, méretű autó kezd nyüzsögni az utakon, főleg a városokban, hogy a kocsiról nem tudni, kiféle-miféle a tulajdonos. Legalábbis a felületes, hétköznapi szemlélet alapján. Bezzeg húsz-harminc éve.

Meg aztán parkolni is kellene. Itt ez a járda, szemben a Szilvia-féle étteremmel. Wasp kiszállt, téblábolt az étterem előtt, tanácstalanul nézett körbe, oh, akkor ma már nem ebédelhet itt. Igen, az a vállalati székház, saroképület, az étterem utcáján a portál. Upsy! Mi az ott, szemben a cégbejárattal, a másik sarkon?

Hatszintes, klasszicizálóan eklektikus épület, van benne minden a reneszánsztól a szecesszióig, faragott kő sormintától klinkertégla-burkolatig, négy szinten loggiák mindkét utca felé. Mindez ártatlan szürkén simul bele az utcaképbe, nem kiáltóan ódon vagy hivalkodóan pompás. Nyugodtan lehetne lakóház. Csodás szálloda, alig megtalálható táblával. Nem szorul reklámra, exkluzív remekmű valamely Tolkien-regényből, nyilván exkluzív árfekvéssel, kimondottan külföldiek számára.

Well, mondjuk a harmadikon, lodzsásat ha van szabad, a napos oldalon. Van, de hogy napos?? Uram, ahhoz el kellene takarítani azt a betonrémületet, szemben. Volt, amikor még ide tudott sütni a nap, még mielőtt én megszülettem. Splendid, nem is drága. Nem bizony, fogalmam sincs, miből élünk (lehet ennek fontja is).

Nem is volna célszerű, legalábbis egyelőre, ha Wasp a lányánál lakna. Kiült a lodzsára, nézelődő szállóvendég, tökéletes rálátás a portálra is, a kocsijára is, a vendéglőre is; de persze inkább a szállóban étkezik, három minőségi osztállyal följebb és egy nagyságrenddel drágábban, Szilvia erről a lehetőségről mit sem tud, megfizetni sem tudná. Lent a vállalati főporta tökéletesen néptelen, senki sem be, sem ki, naphosszat. Éjszaka sem. Ez így megy három napja, Wasp azonban türelmes természet, éppenséggel

jöhet ez a Párssay kocsival is, repülővel rég itt volna. Jönni fog bizonyosan, és ide fog jönni. Kultúrvidékeken föld alatti parkolók vagy parkolóházak is vannak, itt, a szűkös, történelmi belvárosban aligha férnének el. Mi a fene! Ha nem tud vezetni, minek gyakorlatozik a közutakon??

Wasp némi nyugtalansággal szemlélte a kocsija környékén manőverező, piros járművet. „Renault Clio. Nekiment a Minimnek? Ha nem ment is, hogy képzeli, nem fogok tudni kiállni. Hát nem otthagyja az ócska francia kocsiját, mint francia tehén a francia" – a következő pillanatban Wasp óvatosan kihajolt a kőkorláton. Ha az ott lent most a vállalati portához megy... Oda bizony, a sildes sapkájában. Sőt, eltűnik odabent. A lift még le sem ért volna, amikor Wasp kifordult a szállókapun, aztán be a sarkon, és stop, a főportál mellett. Egy percet sem kellett várnia, Párssay hunyorogva kilépett a járdára.

– Menjünk az enyémmel, mister Párssay, de álljon a Clióval az útból.

Párssay lassan Wasp felé fordult, fölemelte a fejét, a száját kinyitotta, aztán becsukta, nagyot nyelt. Wasp szó nélkül előre indult, a kocsik felé. Párssay tétován, pár lépésnyire követte, a kocsiktól ötméternyire megállt, mintha azon töprengene, nem kell-e valamerre elszaladnia.

– Mi van? Menjen már odébb! – Wasp térdmagasságban mintha bowling-golyót dobott volna el.

–Vespay? Kósza?

– Wasp. Én viszem oda. Maga nem tudja az utat.

– De nekem vissza kell jönnöm. Foglaltam szállást. Ott.

– Én hozom is vissza, én lakom ott szintén. Hagyja csak itt a csomagok, ha nem félti.

– Haha, a zoknijaimat! Maga nem lehet valami kémelhárító. Ma már nem bűn átlépni a határt. Rövidesen okmányok sem kellenek, ha csatlakoznak...

– Igaz, én vagyok minden, de csak nem kémelhárító – mosolygott Párssayra Wasp nyájasan. Persze ha az kell ennek a festőművész fazonnak, van az is.

***

Halálos csöndben telt el negyedóra az Ursantit vezető különítmény áthaladása után, aztán Sanyi bácsi rendelkezett: – Legyenek kéznél a mobilok. Mindenki hazasiet, vár.

„Mit esztek, ha én nem járok dolgozni? Nem fogok naponta bezarándokolni a Nyalifaliba, csak azért!" Ez a közvetlen kérdés abba a tágabb problémakörbe vezetett, hogy állás híján jövedelem sem lesz. Vannak hátrányai, ha az embernek nincs családja. Persze Első Károly ex-osztály-

vezető előbb fog éhen halni. Mármost hogyan induljon valaki munkanélküli segélyért, munkakereső túrákra, vagy bárhova, a frizurájában egy lódarázsfészekkel?

– Gyere csak, gyere! – biztatta Sanyi bácsi Szilviát, aki három évtizede alatt még soha nem látogatta meg a szomszédot. Leültek odabent, a kis ház belső beosztása precízen azonos volt a Szilviáéval. Szilvia sokáig kereste a szót.

– Sanyi bácsi. Wasp az apám?

– Igen.

– Angol kém?

– ...

– Ezért nem jöhetett? Lebukott?

– ...

– Ehhez magának volt valami köze?

– ...

– Wasp jó ember?

– Igen.

– Maga örül, hogy itt van?

– Igen.

– Ez a ház pontosan ugyanolyan, mint a az enyém.

– Igen.

– Ugyanaz építette?

– Igen.

– Az apám angol kém volt, maga meg kémelhárító. Maga leleplezte, ezért nem jöhetett. Maga ezért mondta egyszer, hogy maga van tartozásban. Emlékszik, a kerítés.

– ...

– Anyának sosem volt pénze, semmi vagyona, csak ez a ház. Soha nem mondott semmit apámról. Talán két mondatot. Tudta, hogy kém?

– Persze. Ágyban nem lehet titkolózni.

– Meg volt tiltva neki, hogy bárkinek bármit elmondjon apám felől?

– Igen.

– Ha anya vállalta volna, hogy besúg az apámról, járhatott volna ide az apám?

– Két okból nem. Az egyik: anyád soha semmit nem vállalt, ugyan másra számítottunk; amikor megtudta, hogy apád lelepleződött, csak miattad nem akart meghalni. Hornet már meg sem tudta, hogy terhes. Sajnos a szerelem nem törődik azzal, hogy valaki kém-e vagy sem.

– Aztán anya lett volna a csalétek?

– Igen, ha akarja, ha sem.

– Mi ezért lakunk egymás mellett?

– Örökbe kaptátok, a Szolgálat rásegített a háttérből. Én találtam, itt csak ez a kettő maradt... Nem ez a luxus, hanem hogy nekem aztán többé semmi dolgom ne legyen a fizetésemért. Túl volt ez dimenzionálva. Míg el nem múlik az elmebaj. Ma már más a világ, lám, Hornetet is ideengedik. Nem mondtam, hogy jobb, csak más.

– Anya hogy fogadta a házat?

– Azt hiszem, valaki „tanácsolta", hogy adjon be egy igénylést, hivatkozzon a kisgyerekre. Rólam nem tudott semmit, én csak a szomszéd voltam. Te kicsi voltál, én a magaméról tudtam, mit kell benne átalakítani, megcsináltam nektek is, mondtam anyádnak, hogy majd kifizeti, ha lesz pénze. Volt annyira rátarti, hogy ha lett volna neki, kifizeti; vissza miattad nem utasíthatta, de a „tartozás" miatt nemigen beszéltünk. Szerintem végig nem tudhatta biztosan, hogy ez a ház a horog a damilon, rajta ő a kukac, és én vagyok a horgász. Mégis volt egy dühös mondata. Jó pár évvel azután, hogy ideköltöztetek, mint ártatlan szomszéd dicsértem a hatóságokat, hogy kaptatok lakást, messze nem kapott mindenki. Erre ő: „kevés, ahhoz képest, hogy valakinek csak azért ne lehessen múltja, mert az apja kém, akinek meg fogalma sincs róla, hogy van itt egy gyereke." Most már tudhatod, hogy még neked sem beszélhetett. Egy akármilyen szomszédnak ilyet nem mond senki. Anyád nagyjából összerakhatta, ki lehetek én, és nem mond nekem újat. Én nem szóltam semmit, amivel le is nyugtáztam az ábrát. Annyit azért remélek, azt sosem tudta meg biztosan, hogy már kezdettől pont én miattam... Hát nem lettünk jóban. Anyádnak meg kellett volna érnie ezt a napot.

– Mi a másik ok, ami miatt apám nem jöhetett?

– Odaát ezek nem hülyék. Előbb tudták, hogy apád itt lelepleződött, mint apád. Előbb hazarendelték, mint ahogy mi megtudtuk, hogy ők megtudták.

– Most megtudtam, hogy ők megtudták, hogy maguk megtudták, hogy ők megtudták.

Sanyi bácsi az orráig felcsücsörítette a száját, aztán váratlanul átölelte Szilviát.

– Nem fél? Darázsfészek!

– Nem félek. Aki melletted áll, azt láthatólag nem bántják. Valamivel okosabbak, mint egyes titkosszolgálatok. És nagyon tanulékonyak. Ellesznek velük a biológus barátaid.

– Én is. Azt kezdtem az egyetemen, de amikor anya... – Szilvia könnye kicsordult. Akkor két raj lódarázs kiáramlott a hajából, és két oldalról, az arcát érintve szálldostak föl-le. Sanyi bácsi közvetlen közelről, óriásira

nyitott szemmel bámult, mint egy kisgyerek. Lódarázs, azonosítja a leszármazást, felismeri a jóbarátot és az ellenséget, gondolkodik és emlékezik, védelmez és vigasztal. A fejét félrebillentve aprókat bólogatott. Ez több volt, mint amit a világ sorsának változékonysága felől az elmúlt hetven évében megtudhatott.

***

Az egyik nap az öreg, a másik nap Szilvia vásárolt be, Szilvia hármukra főzött, nála ebédeltek. Sanyi bácsi harmadnap látta először, hogyan táplálkozik a darázsfészek, fél órára megnémult. Egészen bizonytalan lelkiállapotba került. Az augusztusi kánikulában szoktak az ember dinnyéje, tányérja táján csapatosan nassolni darazsak, készülődvén az alkonyati nászrepülésre, biztosan a lódarazsaknál is így megy. Kivéve Szilvia darazsait. Sanyi bácsi nem volt költői lélek, mégis, a csatakos koratélben a forró augusztusi nyár ragyogott föl az elméjében, mintha csak a lódarazsak sárgája télire eltette volna, és ünnepi lakomán kisugározta volna a napfényt. Sanyi bácsival először történt meg, hogy kiúszott alóla a valóság, fatalista módon elengedte magát, és csak szemlélődött, féléberségbe süllyedve. Életében soha nem ivott, nem is ihatott alkoholt; de az valami ilyesmi lehet. Ernyedtségéből a mobilja riasztotta az üzenettel: „Jövünk." Sanyi bácsi automata módjára továbbította Barbarának és a két biológusnak, majd mozdulatlanságba dermedt az ablak melletti székében. Szilvia kényelmesen elpakolt, az asztal közepére készítette a Párssay-dossziét és a kódexlapokat, és arra gondolt, hogy az volna az igazi: aurával fogadni Párssayt. Az aura azonnal kialakult, Sanyi bácsi meg sem mozdult. Óvatos kopogás, majd belépett Párssay, akit Wasp egy intéssel beküldött a házba, amíg ő a kocsiját az első érkeztekor talált helyre leparkolja.

Párssay döbbenten állt az ajtóban, a lélegzete elakadt. Ott állt előtte, amiről húsz évig álmodott: egy ember, feje csak ködösen látható az ünnepi darázsfelleg közepén, zenei tisztaságú zengés közepette. Barna és arany villogás, homogén, ragyogó, elevenségében is szilárd textúra a levegőben. Szilvia szó nélkül intette beljebb, lépett egyet, és eufória árasztotta el. A darazsak gömbje feléje nyúlt, álomszerű mozdulatlansággal várta, amint nagy, közös ellipszoidba fogják Szilviáéval a fejét. „Vissza" – hallotta a suttogást, és a darazsak rejtelmes módon eltűntek. Akkor kiszaladt alóla a lába, majdnem a szék mellé csuklott.

– Na mi van? – lépett be Wasp – itt a kódexman. Egyenesen jött ide Nizzából piros kupéval. Együtt szállunk, onnan én hoztam. A vállalat egészen üres, semmi mozgás. Nézze a papírokat, ezért jött?

Pársay magához tért, tekintete az asztalra siklott, ott látta élete legnagyobb veszteségét, amely íme, visszatért.

– Mindent megadok érte... – nyögte ki, amit három napon át mániákusan ismételgetett az útján.

– Na ne hülyéskedjen – szólalt meg Sanyi bácsi – az a magáé, mit akar megadni?

Ebben a pillanatban belépett Barbara, mögötte Vespay és Kósza.

– Hát helló – mondta Kósza – hogy van? Én Kósza Bertalan vagyok. Insectológus, illetve rovar-etológia, ünnepnapokon.

– Én Vespay Károly, rendőrségi lódarázs-szakértő – Vespay kacagásra fakadt.

– Én meg a portás vagyok, Barbara, de épp elvesztettem a portámat, mint Szilvia a könyvtárát – Barbara gyászos képet vágott.

Nagy csönd támadt. Aztán Pársay lassan megszólalt.

– Szóval maga találta meg a papírjaimat.

– Igazából Barbara révén. Ő olvasta közülünk elsőként a kódexlapokat. De a dolgozatát én.

– Tudják, ki vagyok?

– Persze – mondta Kósza. – Azt hittük, etológus, szakmabeli, de én tájékozódtam, én nyomoztam ki a címét. Úgy látjuk, egymásra szorulunk. Vannak problémák és veszélyek. Össze kell rakni, amit tudunk, még az is lehet, hogy többet.

– Mármint hogy etológiai önképzőkörben gondolkodnak?

– Ó, igen, abban is, nyilván mennél többet tudunk, annál erősebbek vagyunk. De tárgyi veszélyek is vannak. Erről Vespay kolléga majd tart egy kis összefoglalót. Rendőrségi szakértő, járatos maffiaügyekben.

– Bertalan, menj a fenébe.

– A te koncepciód, hogy katonák, titkosszolgálatok és bűnözők meg akarják szerezni a darázsfészket. Már akkor is ettől féltél, amíg még nem ismertél ilyen irányú, középkori költészetet, amiről aztán Pársay kolléga révén konkrét tudomást is szereztünk. Mellesleg azt a vonalat is én találtam meg Károlynak, hadd örüljön.

– Maguk mind költők és fantasztikusregény-írók?

– Ó, hogyne – nézett össze Wasp Sanyi bácsival.

– Maga szerint ebben nincs semmi? Majd bemutatjuk magának Ursanti kollégát és a barátait, ha nem lesz szerencsénk.

– Rosszhiszemű költők is vannak. Régen is voltak, Franciaországban is. A költők kitalálnak valami eszement baromságot, mire az életre kel.

– Alighanem istenek is jártak már így – mondta Kósza.

– Hja. Ez a világ vegytiszta költészet – húzta el a száját Vespay.

– Amikor a levelüket megkaptam, aztán végig az úton, abban voltam, hogy megtalálták a hagyatékomat, amit itt felejtettem, ami miatt kisiklott az életem is. Gondoltam, jó pénzt akarnak kivasalni belőlem érte, de sosem voltam jó üzletember, az efféle árszabást nem tudnám semleges pofával leszorítani. Maguk tisztában vannak vele, hogy ez a dolog olyan fontos nekem, mint az élet. Csak nekem. Senki másnak. Miért volnának jobbak, gondoltam, mint akárki más? Jöttem, lesz, ami lesz. Azt egyszerű pofátlanságnak gondoltam, ami a levélben állt, és halványan úgy volt olvasható, hogy majd mutatnak nekem egy élő Agobardust. Én is vagyok annyira költő, hogy azért ez a szilfid remény is hozzájárult. Aztán itt

– Aztán itt befogadtuk. Túl sem élte volna, ha nem így történik. Én az vagyok, aki kezdettől tudtam, hogy másként nem is történhetett volna. Goromba dolog lett volna, ha nem így tudom, akárhogyan van is a valóságban. A darázskák az én szememmel látnak, az én agyammal gondolkodnak, de másokéra is nyitottak. A maffiózók és rendőrök nem feltétlenül. Nem elég olvasottak, szinte egy kódexet sem olvasnak egész életükben, és szerencsére könyvtárakban is ritkán fordulnak elő, tisztelet a kivételnek.

– Mi is tudtuk, azért írtunk. Meg is kaptuk érte a magunkét.

– Nem azért! – fakadt ki Sanyi bácsi.

– Még mindig azt gondolja, hogy ez a dolog a darazsakkal másnak nem lehet olyan fontos, mint az élet? – Szilvia csöndes derűvel nyugtatta a pillantását Párszayn, aki szemből jól láthatta, hogy két darázs is érdeklődve szemléli őt a remekmívű frizura bejáratából.